

Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Când Hristos, Dumnezeu nostru, a rânduit să iasă din această lume preasfânta și curată Maica Sa și să o ducă în Împărăția cerurilor [...] i-a vestit dinaintea slăvitei mutare. Și l-a trimis din nou pe Arhanghelul Gavriil să-i anunțe slăvită mutare, ca odinioară minunata zămislire.

Arhanghelul a venit deci și a întins ramura de finic care era semnul biruinței, și a spus: „Fiul și Domnul tău te cheamă: E ceasul venirii la Mine a Maicii Mele! De aceea m-a trimis să-ți vestesc din nou, binecuvântată între femei! Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine! Rugăciunile și cererile tale urcă la Fiul tău în ceruri și, potrivit cererii tale, îți poruncește să lași această lume și să urci în sălașele cerești, și să fii alături de El în viața cea veșnică și fără sfârșit!” Când Sfânta Născătoare-de-Dumnezeu Maria a auzit aceasta, s-a umplut de bucurie și a dat îngerului răspunsul ei dintâi: „Iată roaba ta! Fie mie și acum după cuvântul tău!” Și îngerul a plecat.

Atunci Prebinecuvântata și slăvita Născătoare-de-Dumnezeu Maria s-a ridicat, și plină de bucurie s-a dus în Muntele Măslinilor, ca să aducă Domnului în liniște și în lucrarea harului mulțumirea și cererile ei pentru sine și pentru lumea întregă. Când a sfârșit, copleșită de Domnul, s-a întors în Sion și îndată Domnul l-a trimis pe un nor pe Ioan Evanghelistul și Cuvântătorul-de-Dumnezeu, căci Sfânta Fecioară dorea să-l vadă, întrucât Domnul îi dăduse porunca înfierii. Cea binecuvântată între femei l-a văzut și mult s-a bucurat, apoi l-a înștiințat pe Ioan și pe

fecioarele ce se aflau cu dânsa de vestea cea primită prin înger cu privire la mutarea ei, și le-a arătat ramura de finic.

Le-a cerut apoi să gătească casa, să aprindă sfeșnicele și cățuia cu tămâie, iar ei plângeau și se tânguiau de despărțire, căci după Dumnezeu pe ea o aveau de nădejde și ajutor. Iar Maica lui Dumnezeu grăia cuvinte dulci și de mângâiere celor ce se petreceau a fi cu dânsa, și în timp ce era ea așa grăind și binecuvântând, s-a auzit glas de tunet puternic și un nor cu pașnică adiere. Și din nor au căzut ca niște picături de rouă bine-înmiresmată sfinții ucenici și apostoli ai lui Hristos, ce fuseseră adunați de la marginile pământului înaintea casei Sfintei Fecioare.

Și iată că s-a întâmplat mărita și minunata venire a lui Hristos, Dumnezeul și fiul ei, și împreună cu El au venit oștirile nenumărate ale îngerilor și arhanghelilor și alte oștiri ale serafimilor, heruvimilor, scaunelor; toți stăteau cu frică înaintea Domnului, căci unde va fi Împăratul, acolo îl vor însoți și oștirile. După care Sfinții Apostoli au văzut la fel de limpede, fiecare a văzut slava după puterea lui. Și venirea de acum a Domnului era mai măreață și mai înfricoșătoare decât cea dintâi, căci S-a arătat mai strălucitor decât fulgerul și decât Schimbarea la Față lucrată pe Thabor, deși a fost mai puțin decât slava Sa firească, căci aceasta e nepătrunsă și nevăzută. Atunci Apostolii au tremurat și au căzut la pământ ca niște morți, iar Domnul le-a spus: „Pace vouă!”, ca și odinioară când a trecut prin ușile cele încuiate. Căci erau

în aceeași casă a lui Ioan adunați, atunci de frica iudeilor, acum pentru adormirea Maicii lui Dumnezeu.

Iar Preasfânta, Preacurata și Preabinecuvântata Maică a lui Hristos s-a umplut de bucurie, și fața sa strălucia de strălucirea slavei dumnezeiești. Și ea vedea cu frică și evlavie slava și strălucirea ce scânteiau din împăratul și Fiul ei Iisus Hristos, și a slăvit încă și mai mult Dumnezeirea Sa, s-a rugat pentru Apostoli și pentru toți cei ce se găseau acolo. A cerut mijlocire pentru toți credincioșii oriunde erau ei; pentru lumea întreagă și pentru tot sufletul care cheamă pe Domnul și își aduce aminte de numele Maicii Sale, oriunde l-ar pomeni, ea a cerut să se reverse acolo binecuvântarea.

Mântuitorul urcând la cer
sufletul Maicii Domnului

Și, de îndată, la porunca Domnului, îngerii au început să laude cu glas dulce, cu glas auzit și dorit, iar Sfinții Apostoli s-au închinat în Duhul Sfânt și laudau cu laudă îngerească. Și așa, Preasfânta Maică a Domnului și-a încredințat fericitul și

Despre grădinăritul lăuntric

” *Dumnezeu caută la lucrarea tainică a inimii; la lucrarea cea dinlăuntru, nu la cea dinafară. Când se exagerează cu lucrarea de dinafară, cum se întâmplă acum, e semn că s-a părăsit lucrarea lăuntrică...* ”

Starețul Selafii din Siberia

...Tot americanii au inventat și rezervațiile naturale. Au împrejmuit, adică, niște locuri unde se conservă ceea ce a ajuns să fie sau se prognozează a fi pe cale de dispariție. Păduri, munți, ape, animale și chiar oameni au intrat sub protecția legii, izolați fiind cumva de fluxul tehnologiilor civilizatoare.

Alvin Toffler, unul din cei mai cunoscuți viitorologi, chiar preconizează alcătuirea unor rezervații umane, a unor enclave în care să fie păstrat modul de viață tradițional. „Prin proliferarea enclavelor trecutului, un fel de muzee vii, cresc șansele de supraviețuire a rasei umane în cazul unei calamități grave. Asemenea comunități ar putea servi ca material didactic empiric.” (*Șocol viitorului*, p. 379). Vedeți, ce lucru minunat! Știința se gândește la toate, inclusiv la conservarea umanității, a unor oameni normali la cap, care pot

fi capabili să-și perpetueze specia intrată în derivă! Și totuși, din acest proiect lipsește ceea ce este mai important. Lipsește Dumnezeu. Proiectul evoluționist al lui Toffler nu ia în seamă faptul că persoana umană are nevoie de cu totul altceva pentru a fi fericită.

Oare s-ar mai putea cultiva în zilele noastre o comunitate formată din oameni simpli, creștini curați cu inima, cum trăiau în satele lumii ortodoxe odinioară? Soți care nu divorțează cu nici un chip, ci parcă mai mult se iubesc odată cu trecerea timpului; copii cu rușinea celor șapte ani de acasă și cu ascultare față de părinți; fete care roșesc și pleacă ochii în jos cu sficiune atunci când se simt privite... Oameni care iubesc din toată inima pe Dumnezeu, se culcă cu numele Lui pe buze și se trezesc la fel, bucurându-se cu bucurie copilărească de fiecare răsărit de soare; oameni care au

biruit răutatea și duhul bârfei, care nu știu ce este invidia, viclenia și hoșia, căci pacea stăpânește peste inimile lor în care pulsează rugăciunea... Bătrâni care îmbătrânesc frumos, răspândesc pace și-și pregătesc cu multă atenție plecarea către lumea de dincolo...

O astfel de lume, pe care Toffler, săracul, poate că nici măcar nu și-o poate imagina, pare de-a dreptul utopică și pentru mulți dintre noi. Și, totuși, vă va surprinde să aflați că astfel de locuri încă mai există astăzi, dar nu e ușor să ajungi a le cunoaște și a trăi în mijlocul lor. Trebuie mult mai multă osteneală ca în trecut. Acum aproape că e nevoie de o pregătire specială, ca pentru un fel de examen, o pregătire care durează mai mulți ani; și nu e deloc ușor, căci modelele sunt pe cale de dispariție și învățătorii se află destul de greu.

Mai întâi, trebuie curățată inima – căci secretul în toată pregătirea aceasta este inima, adică cea căreia i se dă astăzi cea mai puțină atenție. Trebuie smulse buruienile gândurilor rele și ale dorințelor pătimase; lucru nu ușor în vremea noastră, ba chiar imposibil dacă ne întovărășim cu televizorul și cu lectura unor ziare ca *Libertatea*. Dar spovedania face minuni, bineînțeles, dacă îndepărtăm de la noi gheena mizeriei spirituale, pe care lumea și-a adus-o prin cablu în propria casă... Pe urmă, trebuie sădită floarea răbdării cu mulțumire a necazurilor și a bolilor. Această plantă se dovedește foarte folositoare în zilele noastre. Unde crește ea, cu greu se mai prind

buruienile și, atunci, se usucă cu repezi-ciune. Ei, se pot spune multe despre acest fel de grădinărit, al lucrurilor din lăuntru, însă cine mai are timp să te asculte sau răgaz să se aplece mai serios asupra unui asemenea meșteșug?

Aici a greșit omul occidental – iar noi ne-am luat după el –, a uitat că lumea trebuie împodobită plecând de la inimă către exterior și nu invers. Căci, dacă începi cu cele din afară, ale lumii, s-ar putea să nu mai găsești niciodată drumul către inimă, iar rezultatul este... societatea de astăzi. O lume care, amăgită de evoluționismul darwinist, a pierdut credința vie în existența sufletului și în prezența lui Dumnezeu în

Constantin Oprișan un filosof mucenic

Nu este atâta de strălucit cerul care se împodobește cu mulțimea stelelor pe cât sunt înfrumusețate trupurile mucenicilor cu strălucitele puroaie ale rănilor.

Sfântul Ioan Gură-de-Aur

Noul mucenic al lui Hristos Constantin Oprișan a trăit în această vale a plângerii vreme de 37 de ani. A văzut lumina acestei lumi în 1921, în satul băcăuan Oncești. Înzestrat cu un mare talent poetic și filosofic, după ce a ucenicit o vreme la Freiburg pe lângă cel mai mare filosof al Europei din secolul al XX-lea, Martin Heidegger, este arestat la Cluj în 1948, laolaltă cu floarea studențimii românești, pentru vina de a-L iubi pe Hristos și a dori o Românie creștină. A lăsat în urmă cariera, tinerețea, soția, familia și tot ce înseamnă bucurie și strălucire lumească pentru a se îmbrăca în slava cea nepieritoare a Crucii, în temnițele comuniste. A adormit întru Domnul la 26 iulie 1958, în hrubele Jilavei.

Numele său a fost un simbol al verticalității creștine și omenești pentru cei din generația sa, pricină pentru care vrăjmașul mântuirii a pornit asupra lui un război

puternic, vrând să piardă cât mai multe suflete. La Pitești, Gherla și Jilava, Constantin Oprișan a pătit chinuri cumplite, adevărate pagini de martirologiu românesc.

Rolul iubirii în plămădirea copilului

Cu adevărat, noi, ca părinți, suntem datori să asigurăm copiilor noștri un viitor cât mai bun – atât cât ține de noi; iar când vorbim de viitor înțelegem că această lume și această viață nu reprezintă realități ultime.

Suntem cu toții îngrijorați de mersul acestei lumi și am dori să-i ferim pe copiii noștri de influențele ei ucigătoare de suflet, dar cum?

Întrebat fiind odată părintele Adrian Făgețeanu (pe când era duhovnic la Mănăstirea Antim din București) de când începe educația unui copil, acesta a răspuns: „Cam cu douăzeci de ani înainte de naștere sau, mai bine zis, o dată cu nașterea mamei lui”. De aici se înțelege cât de importantă este pregătirea noastră, a celor ce suntem sau vom deveni părinți; cât de important este lucrul cu noi înșine pentru tămăduirea rănilor văzute și nevăzute ale sufletului nostru – angajarea proprie pe drumul anevoios al dobândirii credinței, iubirii și al oricărei alte virtuți.

Iată de ce trebuie spus încă o dată că momentul nașterii copilului nu este punctul zero al educației. Pe parcursul celor nouă luni de sarcină, pruncul nu numai că are capacitatea de a recepta afecțiunea și de a da un răspuns emoțional la toate

influențele simțite, pozitive ori negative, ci dobândește și capacitatea de a asimila toate aceste experiențe timpurii în așa fel încât, la naștere, copilul nu va fi un fel de *tabula rasa*, ci va dispune de o pregnantă memorie afectivă, care-l va însoți pe întregul parcurs de după naștere.

Se știe din relatările acelor mame care au ascultat muzică clasică în perioada sarcinii cum, după naștere, copiii lor se orientau anume către acel tip de muzică ori de câte

În urmă cu câteva săptămâni, Teodosian G. din Iași și-a omorât cu sânge rece mama, profesoară la Grupul Școlar A.S., pentru că – după spusele lui – nu-l lăsase să iasă afară. Șocant este faptul că băiatul nu a avut pe moment nici un fel de remușcări, iar după două săptămâni a mărturisit procurorilor: „m-am trezit ca dintr-un coșmar”. Care este cauza pentru care Teodosian, un copil aparent normal, chiar bun la învățătură, s-a năpustit asupra mamei sale, lovindu-o în cap cu ciocanul până a desfigurat-o complet și n-a mai dat semne de viață? Se știe doar faptul că Teodosian era un pasionat al jocurilor pe calculator, a celor dure, cu multă violență. Oare aceasta să fie explicația? I-am adresat această întrebare d-lui Virgiliu Gheorghe, autorul cărții „Efectele televiziunii asupra minții umane” (edit. Prodromos, 2008), realizând interviul pe care îl puteți citi în continuare. (P.O.)

Jocurile pe calculator ne pot transforma copiii în criminali

Virgiliu Gheorghe: Un psiholog din Marea Britanie observa următorul fapt: dacă, întorcându-ne de la serviciu, am găsi acasă un individ care ne învață copilul să facă tot felul de rele, să desfrâneze, să fure și să omoare, am chema imediat poliția și am lua măsuri împotriva acestuia. Dar dacă l-am afla pe copil uitându-se la televizor, învățând după exemple vii tot ce poate fi mai rău, am spune liniștiți: „Ei, ce să-i faci, se uită la televizor...”. Vreau să spun că, deși toate studiile desfășurate în ultimii 50 de ani demonstrează că violența virtuală generează un comportament violent, pe de o parte pe micul ecran avem tot mai multă violență, iar pe de altă parte părinții, în cele mai multe cazuri, nu iau nici o măsură pentru a-și proteja copiii.

Presa Ortodoxă: Dar, totuși, de la un comportament violent și până la a-ți omori mama e o distanță apreciabilă...

„Doamne, dă-mi să lupt!”

sau despre boala care tămăduiește sufletul
– mărturia unui tânăr bolnav de cancer

Sfântul Mare Mucenic
Pantelimon

„Am iubit pătimirea, fiindcă minunat curățește sufletul!”, spunea Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeei. Aceste cuvinte mi-au venit în minte după ce l-am cunoscut pe Radu Gheorghe, un tânăr de numai 24 de ani care suferă de una dintre cele mai înspăimântătoare boli – cancerul. Până acum câțiva ani se putea spune că era un tânăr realizat: absolvise facultatea și avea un loc de muncă bun, unde lucra cu multă dăruire, fiind apreciat de către colegi și de către șefi, avea o logodnică și urma să se căsătorească. Totul a fost frumos până când a aflat de boală! De atunci, viața i s-a schimbat complet. Chiar dacă nu mai are acele satisfacții lumești și acum stă mai tot timpul prin spitale, pentru analize, consultații, chimioterapii, radioterapii, perfuzii, Radu este mulțumit că astfel l-a cunoscut pe Dumnezeu. El privește boala ca pe o dovadă a dragostei lui Dumnezeu și, de aceea, gândurile sale se îndreaptă către Mântuitorul Hristos și cum să împlinească voia Sa cea sfântă.

M-am bucurat să-l cunosc nu numai pentru faptul că am găsit în el un prieten puternic, care știe să-și poarte crucea, dar și pentru pacea, liniștea sufletească și căldura pe care ți le transmite atunci când stai de vorbă cu el.

- Depistarea bolii a început în anul 2006, în urma unei dureri puternice de cap. Înainte nu am mai avut nici o problemă de sănătate. Practic, m-au luat de pe terenul de fotbal și m-au dus la spital. După ce am făcut investigații RMN, mi s-a depistat o tumoare pe creier. Inițial, medicii au crezut că este un chist, dar în urma biopsiei s-a dovedit că această tumoare era malignă. Pentru un tânăr de 20 ani a fost o lovitură groznică. Am crezut inițial că Dumnezeu m-a părăsit. Dar am început să merg mai des la biserică și să-L caut pe Dumnezeu. Din păcate, nu a durat prea mult... După un oarecare timp de la acel incident, doctorii au spus că sunt vindecat complet, RMN-ul ieșea periodic bine, iar eu am început să neglijez biserica, să neglijez rugăciunea. Și boala a revenit. După o excursie la munte, am avut niște dureri de spate, de coloană, care s-au dovedit a fi metastaze osoase. La început, medicii nu au știut să spună de unde provin aceste dureri, în cărțile de medicină nu au citit că tumoarea pe care am avut-o la cap ar putea trece la oase. Mi s-a făcut o biopsie și abia după cinci luni de zile doctorii și-au dat seama că boala aceasta de care sufăr acum este, de fapt, continuarea bolii din 2006. Atunci am realizat pentru prima dată ce mult greșisem față de Dumnezeu! Dumnezeu m-a salvat în prima fază și mi-a arătat ce trebuia să fac. Din momentul în care mi s-a pus diagnosticul de metastază osoasă, tot ceea ce construise până atunci s-a năruit într-o clipă – a trebuit să renunț la muncă, iar logodnica nu a vrut să meargă alături de mine pe acest drum.

Eram foarte furios și am plâns foarte mult.

- *Și necazurile nu s-au oprit aici!*

- Mă simțeam foarte rău, aveam niște dureri insuportabile în oase și trebuia să fie cineva permanent lângă mine. Au fost zile în care eram practic imobilizat la pat și în multe nopți nu puteam dormi din pricina durerii. În acea perioadă și tatăl meu era foarte grav bolnav, și în curând s-a mutat la Domnul. Mama este cea care a făcut un efort foarte mare, îngrijindu-ne în același timp pe amândoi. Pot spune că mângâierea mea aici pe pământ este mama, iar în cer sfinții.

- *Este grea viața prin spitale. Unde și s-a acordat cel mai bun tratament?*

- Doctorița oncolog de la Institutul Oncologic mi-a recomandat Fundația „Sfânta Irina”, din comuna Voluntari. Aici, de cum am intrat pe ușă, m-am simțit foarte bine. Mi-au dat o cameră foarte bună și m-am simțit ca acasă, fiind îngrijit permanent de personalul de acolo. Am stat la Fundația „Sfânta Irina” patru luni de zile, timp în care starea mea s-a ameliorat; le sunt recunoscător tuturor pentru felul în care s-au purtat cu mine. M-am împrietenit cu toți, de la doctori până la infirmiere și bucătărese. Pot spune că acolo a fost cu adevărat casa mea, refugiul meu în cele patru luni.

- *Ai petrecut foarte mult timp prin spitale. Ce te-a marcat cel mai mult?*

- Cazurile în care erau implicați copiii. La Spitalul Bagdasar, unde, în 2006 am făcut operația pe creier, am zis că nu pot sta mai mult de cinci zile. Și după cinci zile am plecat. Acest lucru s-a întâmplat din cauza

Codex Alimentarius

Despre standardizarea otrăvirii alimentelor și limitarea folosirii vitaminelor și a ceaiurilor

În numărul trecut al revistei noastre am descris mecanismele care stau la baza *Codex Alimentarius* și consecințele aplicării sale globale. Pe scurt, am văzut că sub masca „standardizării” produselor alimentare, dar și a vitaminelor și suplimentelor nutriționale, *Codexul* reprezintă un instrument coercitiv de controlare a producției și comercializării de alimente, regulile sale fiind, practic, obligatorii prin asumarea lor de către Organizația Mondială a Comerțului. În prima parte am insistat mai mult asupra modului în care prin „standardele” *Codex Alimentarius* sunt promovate produse alimentare modificate genetic, observând că guvernul S.U.A. și Comisia Europeană sunt cei doi actori de talie mondială care promovează în mod agresiv organismele modificate genetic, în beneficiul marilor carteluri (cum este producătorul Monsanto) și în dauna micilor fermieri.

În articolul de față ne vom apleca asupra celeilalte fațete a *Codexului* – și anume controlarea, discreditarea și limitarea

drastică a vitaminelor și suplimentelor nutriționale folosite ca mijloace alternative de tratament a diferitelor boli, dintre care unele foarte grave.

Standardele nocive ale Codex Alimentarius

O modalitate simplă de a surprinde adevăratele intenții ale tuturor celor ce ne promet că ne vor binele, dictându-ne ce să mâncăm, cum să ne comportăm, ce să credem și, în ultimă instanță, ce să gândim, este să verificăm cât de mult corespund propriile declarații cu faptele lor. Astfel, atât oficialii care conduc *Codex Alimentarius* cât și cei din Comisia Europeană declară că elaborarea de standarde și regulamente privitoare la alimente, vitamine și suplimente nutriționale, se face atât pentru combaterea foamei, cât și pentru a ne proteja, prin garantarea unor produse de calitate, sigure și sănătoase.

Care este însă realitatea?

În timp ce oficialii *Codexului* consideră vitaminele și suplimentele naturale ca fiind potențial dăunătoare pentru sănătatea noastră, elaborând, pentru aceasta, tehnici de „evaluare a riscului” în vederea limitării folosirii lor, ei impun lumii întregi standarde conform cărora alimentele modificate genetic cu pesticide toxice sunt bune pentru sănătatea noastră. Cu alte cuvinte, în accepția oficialilor mondialiști, ne punem viața în pericol atunci când luăm cinci pastile de vitamina C, dar ne aflăm în siguranță atunci când mâncăm porumb modificat genetic cu DDT (pesticid toxic care provoacă diabet, cancer, precum și mari dereglări hormonale ce pot duce la naștere prematură, probleme legate de alăptare etc.).

Ca să avem o viziune mai clară asupra efectelor standardelor *Codexului*, este util de menționat și faptul următor: conform Convenției de la Stockholm, tratat internațional dedicat poluanților, au fost clasificate drept toxice și propuse pentru **eliminarea** totală din producție un număr de nouă pesticide (aldrin, clordan, dieldrin, endrin, heptaclor, hexaclorbenzen, mirex, toxafin și policlorinat bifenil). Ei bine, prin intermediul standardelor *Codexului*, șapte din aceste nouă pesticide categorisite drept „foarte toxice” și propuse pentru eliminare din producție sunt recuperate și recomandate ca benefice în tratarea genetică a alimentelor! ¹

Cât privește combaterea foamei, pesticidele și, în general, organismele

modificate genetic poluează grav ogoarele și mediul înconjurător, nu numai prin faptul că pământul cultivat devine sterp, dar și prin faptul că semințele plantelor modificate polenizează, „contaminând” natura din jur. Așadar, combaterea foamei se face, în viziunea *Codexului*, prin îmbolnăvirea populației, a pământului și a florei.

Iată, așadar, adevăratul rol al standardelor de calitate și siguranță elaborate de *Codex Alimentarius*...

Vitaminele și suplimentele nutritive, considerate toxice

Dacă alimentele cu DDT sau aldrin sunt sănătoase, în viziunea oficialilor de la *Codex Alimentarius*, vitaminele și suplimentele nutriționale sunt... toxice! Într-atât de toxice, încât șeful *Codex*, Dr. Rolf Grossklaus, a decis că ele vor fi supuse unor „evaluări de risc”. Aceasta e o tehnică specifică **toxicologiei**, ramură a științei ce se ocupă cu efectele adverse ale chimicalelor asupra organismului uman, lucru complet nefiresc (vitaminele și suplimentele fiind produse naturale și nu chimice). La fel de nefiresc și imoral este faptul că chiar Dr. Grossklaus este cel ce conduce compania de evaluare a riscului cu care lucrează *Codexul*, aflându-se, astfel, într-un flagrant conflict de interese (cf. Dr. Rima E. Laibow, HealthFreedomUSA.org).

De fapt, ofensiva declanșată de *Codex* împotriva vitaminelor și suplimentelor datează încă din anul 1979, când au fost adoptate „Directivele Generale ale

Părintele Stareț Melchisedec de la Putna

despre discernământ și smerenie

Nu este un lucru ușor astăzi discernământul. Mai căutăm noi discernământul sau nu-l mai căutăm? Mai avem nevoie de discernământ în ziua de astăzi?...

Dar ce e discernământul, dreapta socoteală? La prima întrebare e ușor de răspuns. Ce e discernământul? Înalt Preasfințitul Pimen are un cuvânt pe care îl spune de multe ori: „Nu e greu să trăiești, ci e greu să cumpănești”. Ați auzit? Nu este greu să trăiești, ci greu este ca să cumpănești! Adică, cum să rânduiești lucrurile într-o anumită instituție, în familia ta; dar cel mai greu este cum să-ți cumpănești partea aceea lăuntrică, partea sufletească. Acolo trebuie să găsești echilibrul! Cred că acesta este lucrul cel mai greu în ziua de astăzi: să găsești echilibrul lăuntric. Și, dacă ar fi să mă întrebe acum cineva cum putem dobândi echilibrul lăuntric, i-aș răspunde direct printr-un cuvânt al Sfântului Efreem Sirul: prin smerenie!

Haina lui Hristos nu este alta decât smerenia și smerita-cugetare

Ce este smerenia? Cred că e lucrul de care avem nevoie, fiecare dintre noi, dacă vrem cu adevărat să ne apropiem de Hristos. Cântăm în Săptămâna Mare, la fiecare denie, de duminică seara până joi seara inclusiv, o luminândă: „Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită și

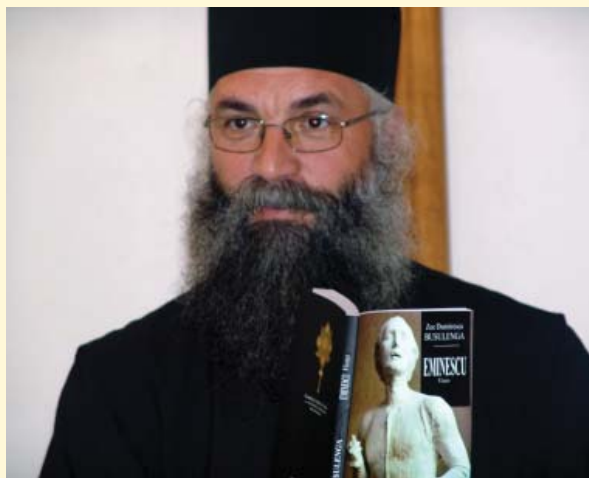

FOTO: Arhimandritul Melchisedec (Velnic), starețul Mănăstirii Putna

îmbrăcăminte nu am ca să intru într-însa.”

Cu ce este împodobită camera lui Hristos? Ce se întâmplă atunci? Ce serbăm atunci în Biserica noastră? Patima Mântuitorului, Răscumpărarea, actul de răscumpărare a omului – tot ce a făcut Hristos pentru noi și pentru a noastră mântuire: adică, înveșmântarea lui Hristos în cea mai adâncă haină – haina smereniei, a umilinței. „Îmbrăcăminte nu am ca să intru” – adică, ca să ajung la Hristos îmi trebuiește și mie aceeași îmbrăcăminte, aceeași haină. „Haina lui Hristos, haina dumnezeirii, veșmântul dumnezeirii” – citez din Isaac Sirul acum – „nu este altceva decât smerenia și smerita-cugetare.” Iar cine vrea să ajungă la Hristos trebuie să se

îmbrăce în acest veșmânt.

Deci echilibrul în viață, în viața ta, nu ți-l dă înainte de toate nimic altceva decât smerenia. Cum poți să dobândești smerenia?

Părintelui Dionisie Ignat, care a fost din Vorniceni Botoșanilor și a murit la Schitul Colciu, în Sfântul Munte Athos, i-am cerut odată un cuvânt pentru monahi, pentru obștea mănăstirii. Dacă nu mă înșel, era în 2001. Și mi-a spus așa: „Mai înainte de toate, să caute smerita-cugetare!” Dar ce înseamnă smerita-cugetare? Spune tot el: „Să nu găsești niciodată pricină absolut la nimeni, pentru nimic, și tot binele care se săvârșește și-l săvârșești tu să-l pui pe seama bunătății și milostivirii lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a lucrat prin tine! Iar răul, de-acum să-l iei pe seama ta și să spui: «Datorită păcatelor mele, greșelilor mele, s-a întâmplat lucrul cutare sau cutare».”

Cei care nu au avut dreaptă socotință, departe de Dumnezeu s-au aflat

A te apropia de Dumnezeu și a fi cu Dumnezeu este datoria noastră, a fiecăruia. Fiecare dintre noi avem această obligație, de-a ne apropia, de-a fi cu Dumnezeu și de-a rămâne în Dumnezeu.

Mai întâi, e nevoie de un părinte duhovnicesc; pentru echilibru și pentru discernământ, trebuie un părinte duhovnicesc. Fără părinte duhovnicesc, fără călăuză, este greu! Avem nevoie de modele. De ce avem nevoie de modele? Pentru a ne arăta drumul, calea pe care trebuie să mergem.

Cum să-ți alegi povățuitorul? Și de ce trebuie să-l ai? Veți spune: „Dar, ce, eu nu pot să cântăresc, eu nu pot să judec care este binele, ce-i bine și ce-i rău?” Nu întotdeauna! Suntem prinși de multe ori de acea închipuire a minții și, când suntem prinși de închipuire, atunci dracii, ne spun Părinții, stăpânesc mintea noastră și o dirijează cum vor ei. Și atunci, în loc să cântărim duhovnicește și să luăm decizia aceea bună, ne păcălim și luăm o decizie care nu întotdeauna este bună – și vedem că dăm greș.

Deci sunt patimi, care de multe ori stăpânesc mintea noastră, și mai cu seamă patima aceasta a închipuirii. Atunci avem nevoie de o mărturisire, de o povățuire, de un îndrumător, de o deschidere față de părintele duhovnicesc, în fața căruia să-ți spui permanent gândurile, păsurile tale, frământările tale – cu care să te sfătuiești.

Cel ce întrebă nu greșește

„Cel ce întrebă nu greșește”, spun Părinții. Greșește cel ce nu întrebă. „Vrei să te mântuiești? Cu întrebarea să

Minuni ale Maicii Domnului în zilele noastre

O MAMĂ ADEVĂRATĂ

Evdokía este o tânără plină de viață și cu o mare credință în Dumnezeu. Ne-am cunoscut într-un spital, unde a intervenit pentru un părinte cu care fusesem. Odată, mergând la familia ei, am stat mai mult de vorbă cu ea, și, printre altele, mi-a povestit cu lacrimi în ochi prin ce trecuse cu puțin timp înainte.

„Eram în anul trei la medicină și vorbeam cu un băiat pe care-l chema Theodosios, fiul unui director de spital. Într-una din zile, după ce fusesem la o petrecere și eram doar eu cu el, a insistat să facem dragoste, deoarece, zicea el, și așa o să ne căsătorim peste puțin timp. La început l-am refuzat, dar apoi, după mai multe insistențe, am cedat. Nu avusesem de-a face până atunci cu bărbați. S-a întâmplat o singură dată. Nu m-am gândit nici o clipă că aș putea rămâne însărcinată. Nu după mult timp am început să mă simt rău. Am făcut un control și mi s-a spus că sunt însărcinată. Am început să plâng și m-am dus la Theodosios ca să-i spun. Atunci el a scos bani din buzunar și mi-a spus: «Du-te și fă abort!» Fără să stau mult pe gânduri, i-am spus că dacă am făcut un păcat, nu mai vreau să-l fac și pe al doilea. El a insistat, zicând că vrea să-și continue studiile și că nu va recunoaște că e al lui. Mi-am dat

seama că nu are rost să mai lungesc vorba și m-am întors plângând acasă. Când au auzit părinții, au vrut să mă alunge de acasă, zicând că i-am făcut de rușine. Nimeni nu dorea să mă sprijinească în momentele acelea. Eram aproape distrusă. Până la urmă, părinții m-au acceptat, dar numai cu condiția ca, după ce se naște, să dau copilul la cineva spre adopție.

Am mai mers o perioadă la școală până să închei anul trei, apoi, în ultimele luni de sarcină am plecat cu mama la Atena, unde părinții au cumpărat o garsonieră ca să pot sta până se naște copilul.

Mama și-a luat concediu și a stat cu mine. Când a venit timpul să nasc, m-am dus la spital, iar doctorul cu care vorbisem mă și întinsese pe masă ca să-mi facă cezariană. Le-am spus la toți că vreau să nasc normal și am fugit de acolo. Toți mi-au zis că sunt nebună. I-am lăsat vorbind singuri și am plecat de acolo. În cele din urmă, m-am dus la alt doctor și am născut normal. Mi-am văzut copilul doar câteva minute după naștere, apoi l-a luat familia aceea care voia să-l înfieze. Acele câteva clipe mi-au fost de ajuns; am simțit că nu mai pot trăi fără el. După lege, trebuia să am timp de gândire o săptămână, în care aveam dreptul să mă răzgândesc și să-mi iau copilul înapoi. Dar acea familie mi-a dat timp de gândire doar trei zile, zicându-mi că după aceea nu mai am drepturi asupra copilului. A doua zi am luat avionul și am venit la Thessalonic, dar nu puteam accepta ideea că trebuie să mă despart de copil pentru totdeauna. Eram ca nebună. După ce am coborât din avion, am luat primul avion care mergea înapoi la Atena.

Când am ajuns, m-am dus direct la familia căreia îi dădusem copilul. Fără prea multe cuvinte, mi-am luat copilul în brațe și i-am lăsat fără grai. Când am ajuns acasă la părinți, a început calvarul. Tata nu a fost de acord cu ideea de a rămâne cu copilul acasă și m-a trimis la oamenii care voiau să-l înfieze. Atunci, ca să-l mai îmbunesc, i-am zis că am pe altcineva la Thessalonic care vrea să-l înfieze. Fără să mai aștepte alte cuvinte, mi-a zis să urc cu copilul în mașină și să mergem la omul acela. Nu mai

știam ce să fac; mă rugam, plângeam.

Când am trecut pe lângă o biserică, l-am rugat să oprească puțin. Am luat copilul în brațe și m-am dus la icoana Maicii Domnului, și, îngenunchind, i-am zis: «Preasfânta mea, ție îți dăruiesc acest copilăș. Tu știi că nu pot trăi fără el. Te rog să ai grijă de el și să întorci inima tatălui meu ca să nu-l alunge».

Apoi am pus copilul în fața sfintelor icoane și m-am rugat mult timp, plângând în hohote. Între timp, tatăl meu se întâlnește cu preotul bisericii și îi povestise tot necazul, iar preotul l-a sfătuit după cum îl luminase pe el Dumnezeu și Preasfânta Sa Maică.

După vreo oră de plâns, am luat copilul în brațe și am ieșit afară. Tata mă aștepta și părea liniștit. Când am ajuns lângă el, mi-a zis: «Știi ce m-am gândit, Evi, că dacă vrei așa de mult să păstrezi copilul, eu nu te mai silesc să-l dai».

Atunci am început să plâng de bucurie, am strâns copilul în brațe și i-am spus tatei să întoarcă mașina și să mergem acasă. Maica Domnului și-a făcut datoria și mi-a ascultat rugăciunea. Mi se părea că merg la rai și nu la iad, cum aveam impresia cu câteva clipe înainte. Rudele și ceilalți, care au văzut copilul, știau de la părinții mei că mama l-a născut, nu eu”.

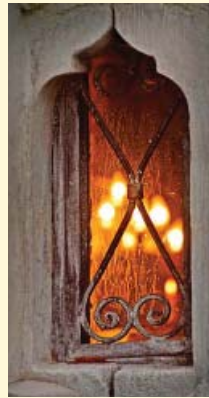
În clipele în care Evdokía îmi povestea aceste lucruri minunate, copilul se juca în jurul nostru; avea deja un an. Era un copil frumos și cuminte, bucuria familiei.

„De când a intrat în casă, a readus viața,” a continuat Evdokía. „A devenit slăbiciunea bunicului, care la naștere voia să-l

„Mulțumesc Bisericii Ortodoxe pentru că a păstrat Harul și Adevărul”

Lupta dusă de un catolic practicant pentru a primi botezul în Ortodoxie

Pronia lui Dumnezeu a rânduit să mă cunosc cu Luca Zolli la Sfântul Munte, în Mănăstirea Sfântului Pavel, unde venise cu un prieten de-al lui romano-catolic, Emanuel, care urma să se boteze în Biserica Ortodoxă. Născut într-o familie catolică din Benevento, Italia, aproape de Napoli, mi-a istorisit povestea dramatică și pe alocuri plină de zbucium a „înțoarcerii sale la origini”, așa cum îi place să numească venirea sa la Ortodoxie – acest proces de căutare a identității sale și a rădăcinilor poporului său, ce odinioară făcea parte din plioroma Bisericii Dreptslăvitoare. Iubește mult cultura și ortodoxia românească pentru că în România a avut primul contact cu Ortodoxia, drept pentru care a învățat singur limba română, fiind astăzi un bun vorbitor al ei. S-a căsătorit cu o româncă, Elena-Rodica, în luna mai a anului 2000. În prezent are un copil, Ioachim, și, pe lângă grija purtată fermei proprii, cât și lucrărilor de agricultură, pomicultură și agroturism de pe pământurile lui, Luca lucrează în paralel și la „Confederația

*Italiană de Agricultură” (CIA) și predă cursuri de agronomie la un liceu de specialitate din Benevento. În ciuda specializării sale, ascultându-l vorbind ai impresia că ai înaintea un dascăl de teologie precum cei de demult sau un veritabil și renumit profesor de istorie. Întrucât povestea zbuciumată a căutării identității sale ortodoxe prezintă un real folos duhovnicesc, mai ales în aceste vremuri de mare confuzie duhovnicească și dogmatică, din pricina sincretismului religios practicat la scară largă, i-am solicitat lui Luca un interviu pentru **Presa Ortodoxă**, dându-i posibilitatea să ne spună el însuși, chiar în limba română, încercările, tristețile, dar și bucuriile legate de venirea sa la Ortodoxie. (M.G.)*

– Luca, te-am ruga pentru început să ne spui puțin despre întoarcerea ta la origini. Ce anume te-a determinat să faci acest pas și de unde au început aceste căutări?

– Aceste căutări au început de când mi-aduc aminte, de mic. Prima amintire a fost bucuria în sufletul meu că vin la viață, că Dumnezeu îmi dă viață. Și nu este o amintire mai veche decât asta! Și a fost o bucurie imensă. Apoi mi-aduc aminte de bunica mea. Ea îmi tot povestea – și eu îi ceream mereu să-mi povestească – de Sfinții Părinți italieni, care au fost ortodocși. Și îmi spunea de Sfântul Benedict din Nursia, de Sfinții Silvestru, Leon cel Mare și Grigorie Dialogul, Papii Romei. Odată s-a întâmplat că am avut un vis. Am visat că un om ce era tot roșu intra în casă și venea înspre mine. Și m-am speriat, m-am ridicat din pat plângând și imediat lângă mine n-au fost nici mama, nici tata, ci doar în câteva clipe a ajuns bunica mea. Întrebându-mă ce s-a întâmplat, i-am povestit tot visul în detalii. Atunci ea m-a dus în cea mai veche biserică din Benevento, ce a fost construită înainte de Marea Schismă (1054, n.red.). Acolo m-am simțit ocrotit. Pe atunci aveam vreo șapte ani. Și ce m-a impresionat au fost stâlpii – erau doisprezece – și Iisus răstignit. Din fața Lui ieșea pentru mine o forță, o energie care-mi zicea că eu nu trebuie să am frică de nimeni, de nimic, că puterea Lui e mult mai mare decât orice mă poate speria. Și mi s-a mai întâmplat de câteva ori că mă sculam speriat din somn. Mă speria frica de moarte. Și eu căutam tot mai mult pe Iisus Hristos.

Sfântul Grigorie Dialogul, papa Bisericii Romei de dinaintea schismei

Scrisori din partea cititorilor

Maramureșenii din Botiza au fost dintotdeauna ortodocși

Comunitatea creștină din Botiza Maramureșului a fost ortodoxă de la întemeierea ei și, păstrându-și această sfântă credință de-a lungul secolelor, a străbătut prin toate vicisitudinile istorice de sub toate stăpânirile străine. Și era firesc să fie așa, fiindcă Botiza făcea parte din domeniul Bogdăneștilor, de unde a răsărit Bogdan, întemeietorul Moldovei independente și al dinastiei Mușatinilor, din care face parte însuși Sfântul Ștefan cel Mare, care a edificat atâtea zeci de biserici și mănăstiri ortodoxe.

După plecarea lui Bogdan în Moldova, domeniul a devenit proprietate a dinastiei Drăgoșeștilor, voievozi care au pus bazele Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului, prin Grammata Patriarhală elaborată de Patriarhul Ecumenic Antonie al IV-lea de la Constantinopol, în 13 august 1391, episcopie ortodoxă la care s-au succedat peste patruzeci de ierarhi ortodocși până în 1740, când a fost desființată abuziv de forțele politice străine. Acestea au vrut să transforme Transilvania,

dintr-un ținut ortodox românesc, într-o provincie catolică a statului maghiar. În acest scop, în 1701, l-au determinat pe mitropolitul ortodox al Transilvaniei, Atanasie Anghel, să meargă la Viena, unde îl aștepta temnița sau trădarea. Acolo l-au ținut câteva luni de zile sub teroare, până când a acceptat uniația. El n-a avut tăria lui Brâncoveanu să moară pentru dreapta credință, nici virtutea Sfântului Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș, care a respins părăsirea credinței prin tratatul „Contra Unuonem cum Pontifica” („Împotriva unirii cu Papa”). Pentru a-și salva viața, Mitropolitul Atanasie și-a călcat jurământul depus întru Ortodoxie și a semnat actul trădării întocmit de iezuiți și de primatul Ungariei, Leopold Colonich. O dată ce mitropolitul a făcut actul trădării și al apostaziei, oficialii de la Viena și de la Budapesta au pretins întregului popor din Transilvania să-l facă.

Poporul însă a rămas statornic în Ortodoxie și după șaiszeci de ani de luptă și-a reînființat o episcopie ortodoxă, iar în timpul păstoririi lui Andrei Șaguna – o mitropolie ortodoxă. Iată ce dovezi puternice pledează pentru faptul că poporul român a rămas statornic în credința ortodoxă! Tot

atât de statornic a rămas în credința ortodoxă și cealaltă parte a poporului român din Transilvania, care n-a fost cuprinsă în mitropolia lui Șaguna.

După apostazia lui Atanasie Anghel, Maramureșul a rămas încă patruzeci de ani o adevărată stâncă a Ortodoxiei, având Episcopie Ortodoxă canonică. Amintim aici episcopii ortodocși ai Maramureșului din această perioadă: Iosif Stoica, între anii 1690-1711, care pentru tăria credinței sale și pentru apărarea Ortodoxiei a fost întemnițat la Cetatea Hustului; Iov Țirca, între anii 1707-1709, cât timp Iosif Stoica a fost la închisoare. Iov Țirca a fost condamnat la moarte pentru credința sa. A urmat Serafim de la Petrova între anii 1711-1717, care a fost întemnițat la Hust. Între anii 1717-1735, episcop al Maramureșului a fost Dosoftei al II-lea Teodorovici. Acesta a fost asasinat la Mănăstirea Uglea. Între anii 1735-1740, episcop ortodox al Maramureșului a fost Gavril Ștefanca de la Bârsana, și el căzut în luptă pentru legea strămoșească. Prin asemenea greutăți au trecut românii din Maramureș și și-au păstrat credința strămoșească! Biserica veche din Botiza datează din 1699, când nu exista vreun greco-catolic – nici în Transilvania, nici în Maramureș. Ea a fost adusă în Botiza de la Vișeu de Jos.

O altă dovadă că biserica veche din Botiza e ortodoxă ca și botizenii este faptul că botizenii i-au dat un hram ortodox, Sfânta Cuvioasa Parascheva. Moaștele acestei sfinte au fost răscumpărate de domnitorul Vasile Lupu și aduse în țara noastră

tocmai din Catedrala Patriarhală de la Constantinopol.

Pentru a se întări în dreapta credință, preoții și credincioșii botizeni, ca și ceilalți preoți și credincioși români din Maramureș și Transilvania, au ținut în permanență legături cu marile centre ortodoxe din Țara Românească și din Moldova și cu ierarhii din aceste țări, de unde își aduceau pentru biserica lor cărți de sluj-

bă și de învățătura ortodoxă. Dintre cărțile de slujbă menționăm: Antologhionul de la București din 1766, editat de Mitropolitul Grigorie al II-lea; Antologhionul de la București din 1782, editat tot de Mitropolitul Grigorie al II-lea; Ceaslovul de la Iași din 1777, publicat de Mitropolitul Gavriil Calimachi; Liturghierul de la Iași din 1759, editat de Mitropolitul Iacov

Actualități

Papa Benedict propune constituirea unei unei autorități politice mondiale dictatoriale de tip papal

FOTO: Chiar am uitat de dictaturile secolului al XX-lea!?

Idealismul umanitar este tot ceea ce mai rămâne din creștinism atunci când adevărul său specific s-a evaporat. Este singurul temei al unirii creștinilor cu necreștinii – căci, deși provine din creștinism și își trage coloratura specifică din învățătura creștină, el se adresează oricui crede în primul rând în om și în fericirea pământească...Idealurile Papei nu provin de la Hristos, nici de la Apostoli și nici de la Părinții Bisericii lui Hristos, ci mai curând de la visătorii raționaliști ai epocii moderne, care au reînviat vechea erezie a hiliasmului, visul unui mileniu pământesc.

Părintele Serafim Rose

Enciclica Papei Benedict al XVI-lea, intitulată *Caritas in Veritate* (*Caritate în adevăr*), publicată la începutul lunii iulie, a surprins mass-media și mediile catolice atât prin propunerile îndrăznețe de ample reforme sociale și politice, cât și prin recomandarea ca acestea să fie implementate de o autoritate politică mondială efectivă, adică de un nou guvern mondial. Afirmările în cauză se regăsesc în capitolul 5 al enciclicii, intitulat sugestiv *Cooperarea familiei umane*:

Controlul economiei globale; refacerea economiilor lovite de criză; evitarea deteriorării crizei actuale și a dezechilibrelor pe care le-ar aduce; determinarea dezarmării integrale și oportune; asigurarea alimentației și a păcii; garantarea protecției mediului înconjurător și stabilizarea migrației – pentru toate acestea este nevoie urgentă de o adevărată autoritate politică mondială, așa cum predecesorul meu, fericitul Ioan al XXIII-lea, a arătat acum câțiva ani. [...] Mai departe, o asemenea autoritate va

trebui să fie recunoscută pe plan universal și să fie investită cu puteri efective pentru a asigura securitatea tuturor, pentru a avea considerație pentru justiție și respect față de drepturi.

În mod evident, ea va trebui să aibă puterea de a determina conformarea tuturor părților față de deciziile sale, precum și față de măsurile coordonate adoptate de diferitele foruri internaționale. Fără acest lucru, în ciuda marilor progrese realizate în felurite sectoare, legea internațională riscă să fie determinată de echilibrul de putere existent între cele mai puternice națiuni.

Reacțiile în mediul romano-catolic au fost diverse. Cele apreciative față de enciclică pun în evidență faptul că aceasta este o teorie etică a progresului. În ceea ce privește adevărata *autoritate politică mondială*, susținătorii acestei enciclice consideră că principiile subsidiarității evocate de Papă arată că acesta nu cere, de fapt, un guvern mondial. Subsidiaritatea ar presupune acordarea unui rol important poziției statelor componente ale Uniunii Europene.

Pe scurt, în cea mai pozitivă lectură, enciclica Papei Benedict este caracterizată drept un *umanism creștin profund* (cf. Prof. Richard Garnett, Universitatea Notre Dame), ceea ce corespunde, de altfel, și îndemnului papal de la sfârșitul enciclicei: *Numai dacă suntem conștienți de chemarea noastră ca indivizi și comunitate de a face parte din familia lui Dumnezeu, fii și fiice ale Sale, vom putea să generăm o nouă viziune și să adunăm noi energii în slujba umanismului cu adevărat integral.*

Reacțiile critice față de Enciclică au fost însă extrem de puternice chiar în interiorul Bisericii Catolice: recomandările papei Benedict au fost lecturate de foarte mulți drept un gir dat proiectului de instaurare a guvernului mondial – care se spune că va fi, într-un final, condus de antihrist.

În sprijinul acestei critici, sunt citați chiar papi mai vechi, precum și alți autori catolici. Astfel, se reamintesc cuvintele unui alt Papă Benedict, al XV-lea, din anii 1920, care a declarat, spre deosebire de actualul Papă Benedict al XVI-lea că *„apariția unei Republici Universale, râvnită de cele mai rele elemente anarhiste și, în mod secret, așteptată de acestea, este o idee gata de a fi pusă în aplicare, acum... Dacă aceasta idee este pusă în practică, va urma inevitabil o stăpânire de cumplită teroare”*.

Autorul tomist Joseph Pieper scria, la rândul său, în anii 1950: *„Instaurarea unui stat mondial, lucru care este astăzi o posibilitate istorică reală, poate deveni un scop legitim al eforturilor politice. Doctrina ne spune că, după ce acest pas va fi făcut, omenirea se va afla într-o situație în care împărăția lui antihrist devine posibilă într-un mod mai acut decât oricând – o organizație mondială poate deveni cea mai mortală și mai puternică tiranie, instaurarea finală a unei împărății a antihristului”* (cf. Stephen Hand, „Traditional Catholic Reflections and Reports”).

De altfel, citatele din enciclică vorbesc de la sine: Papa Benedict, stipulând noul imperativ categoric al dezvoltării umane integrale (care include respectarea

valorilor etice ale vieții, precum și un spațiu public liber pentru religii), consideră că garantarea acestuia se poate face doar prin intermediul unei autorități politice *reale*, care să aibă forța coercitivă necesară pentru a pune în execuție aplicarea hotărârilor sale.

Pentru noi, ortodocșii, apar două nelămuriri: de când idealul „dezvoltării umane integrale” (ideal pur umanist), care include asumarea progresului material, este un ideal evanghelic? Și de când puterea politică (mondială!) trebuie văzută drept mijlocul de realizare a idealurilor etice referitoare la dezvoltarea plenară, dar și de realizare a fraternității între toți oamenii?

În privința argumentului adus de susținătorii enciclicii, care spun că evocarea principiului subsidiarității ar reduce din „periculozitatea” proiectului autorității statale mondiale, trebuie să ne aducem aminte că Uniunea Europeană, care se manifestă tot mai mult ca un Turn Babel autoritar și nedemocratic, are ca principiu formal de constituire tocmai subsidiaritatea. Dar deși aceasta e înscrisă în tratatele sale fundamentale, în practică este pe cale de dizolvare completă. Trebuie adăugat și faptul că principiul subsidiarității este revendicat și de Biserica Romano-Catolică, fiind, conform propriei lor definiții, *o formă de acțiune locală a unui organism centralizat și condus de un șef absolut - Papa*. Aceasta înseamnă că posibilitatea instaurării unui stat mondial autoritarist este perfect compatibilă cu evocarea principiului subsidiarității papale...

Prin urmare, în contextul înțelegerii

papale a autorității, papa Benedict cere, în fond, ca în paralel cu despotismul introdus de cezaro-papism în spațiul bisericesc al Apusului să se creeze și la nivel politic o autoritate absolută asemănătoare, un guvern mondial asemănător curiei papale, condus, bineînțeles de un conducător unic, partener perfect infailibil al infailibilului papa. Adică papa și împăratul. Oare aici se încearcă a se ajunge?

Ioan Bucur

Școală de Vară ASCOR la Mănăstirea Putna

Sub ocrotirea Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, Mănăstirea Putna a găzduit în acest an, în perioada 12-19 iulie, o școală de vară la care au fost prezenți foști și actuali membri ai ASCOR din toată țara. Organizată cu sprijinul Mitropoliei Olteniei, al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților și al Episcopiei Slatinei și Romanașilor, școala de vară s-a dorit o punte de legătură între noile și vechile

generații care mențin vie activitatea unei asociații a cărei principală menire într-o lume plină de confuzie este aceea de a-L aduce pe Hristos în mijlocul tinerilor studenți, pentru ca aceștia, la rândul lor, să intre în Biserică și să devină mădulari vii ale Trupului Său. Tocmai de aceea s-a subliniat în cadrul întâlnirilor legătura vie ce trebuie să lege ASCOR de trupul Bisericii, prin înrădăcinarea fiecărei filiale într-o parohie. Istoria ASCOR arată că tocmai această înrădăcinare concretă în viața Bisericii, în viața întru Hristos, a determinat trăinicia de-a lungul timpului și puterea de-a face față unor provocări care păreau cu mult peste puterile unor tineri entuziaști și nepricepuți în treburile lumii. Dar „puterea Domnului în slăbiciune se desăvârșește” (II Cor. 12:9)!

Nu în ultimul rând, școala de vară s-a dorit un mijloc prin care diferitele filiale să facă un schimb de experiență și să întărească unitatea ASCOR la nivelul întregii țări.

Școala de vară de la Putna a întrunit, de asemenea, mai mulți vorbitori, preoți și dascăli din diferite domenii. Astfel, părintele Vasile Gavrilă, parohul paraclisului universitar Sfântul Nicolae din București, a pus în lumină atât importanța vieții liturgice pentru tineri, cât și pericolele care-i urmăresc pe aceștia în viața contemporană; starețul Mănăstirii Putna, părintele Melchisedec (Velnic), a vorbit despre discernământ și smerenie; Luca Zolli, un romano-catolic convertit la ortodoxie, după nenumărate lupte, a dat o uimitoare mărturie. Nu în ultimul rând, a fost importantă mărturia

foștilor președinți sau membri marcanți ai ASCOR (părintele Florin Botezan din Alba Iulia, părintele Ciprian Negreanu din Cluj, părintele Teofan de la Putna și Virgiliu Gheorghe) despre importanța pe care a jucat-o și o joacă ASCOR, nu numai în societatea românească, dar și în viața fiecăruia.

O prezentare biomedicală a celei dintâi minuni a Starețului Iosif Vatopedinul din Sfântul Munte, care a zâmbit la 45 de minute după moarte

În cele ce urmează, vă vom înfățișa o minune care, pe cât știm, e aproape nemai-auzită în întreaga istorie a creștinismului. Un mort (Starețul Iosif Vatopedinul) a zâmbit. Lucrul impresionant este că acest lucru s-a petrecut la 45 de minute de la moartea sa, fapt atestat fotografic. De-a lungul vremii, s-au întâmplat multe minuni cu dreptii adormiți (proroci, sfinți ș.a.), dar mai niciodată nu s-a auzit de așa ceva precum cele petrecute la 1 iulie 2009 în Marea Mănăstire Vatopedi din Sfântul Munte.

În clipa morții, toate organele încetează să mai funcționeze: inima, creierul, plămânii, mușchii etc. În ce privește mușchii, se știe prea bine că atunci când cineva moare, intră în ceea ce se numește rigiditate cadaverică. Din această pricină, după moarte, oricât ar încerca cineva, este extrem de anevoios să miști brațele sau orice altă parte a trupului unui mort.

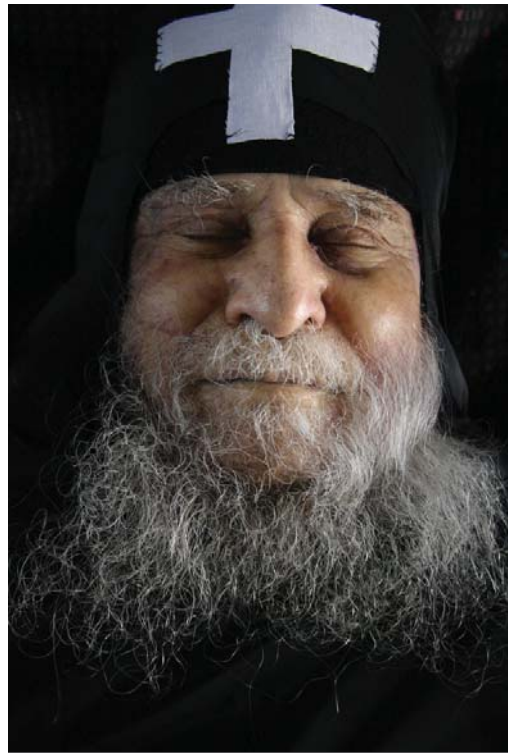
Așa au stat lucrurile și în cazul

Starețului Iosif de la Vatopedi: când a murit, gura sa a rămas deschisă. Oricât s-au străduit monahii, n-au izbutit să i-o închidă (fapt documentat de fotografii). Acest fenomen biomedical se datorează rigidității cadaverice amintite mai înainte.

Un om în viață poate zâmbi deoarece are puțința să-și contracteze mușchii feței. Însă nimeni nu poate, din pricina rigidității musculare instalată după moarte, să aducă mușchii faciali ai unui mort într-o astfel de poziție, ca răposatul să zâmbească! De vreme ce este cu neputință să închizi gura unui mort (chiar dacă este legată), cu atât mai neînchipuit ar fi să-i aduci mușchii feței într-o poziție de zâmbet. Și chiar dacă, prin absurd, nu ar fi existat rigiditatea cadaverică, fața unui om nu este făcută din plastilină, încât să poți modela pe ea un zâmbet!

Potrivit cunoașterii științifice contemporane, nimeni, în nici un fel, nu poate face un mort să zâmbească. Pe de altă parte, dacă ar fi existat această posibilitate (de a pune un zâmbet pe fața unui mort prin mijloace artificiale), s-ar fi făcut deja și în alte cazuri.

Cele petrecute cu Starețul Iosif Vatopedinul sunt, așadar, o mare minune. Nu doar că gura i s-a închis, ci chiar a zâmbit. Și mai impresionant este faptul că acest zâmbet a fost atestat fotografic abia la 45 de minute după moartea sa. Mai mult, uimitor este și faptul că cel care a stăruit ca monahii să dezvelească fața Starețului Iosif a fost Egumenul Efrem al Mănăstirii Vatopedi – oare a primit vreo înștiințare de la Dumnezeu?

UNDE-ȚI ESTE MOARTE, BOLDUL?

Știința contemporană nu are mijloacele de a analiza acest zâmbet ce vine din veșnicie. Cu mijloace omenești, îl poți doar înregistra, îl poți fotografia.

Harul lui Dumnezeu și minunile nu pot fi investigate științific, ci pot fi doar trăite.

Veșnică pomenire Starețului Iosif Vatopedinul!

16 august – pomenirea Sfinților Mucenici Brâncoveni

Socotit unul dintre cei mai bogați și înțelepți oameni ai Europei vremii sale, voievod al Țării Românești, mare ctitor de biserici în România, Sfântul Munte Athos și Ierusalim, Sfântul Constantin Brâncoveanu nu a pregetat să le părăsească pe toate și în primul rând viața, pentru a-L mărturisi pe Hristos. Ba, mai mult, și-a îndemnat și copiii, odoare de curăție sufletească și înțelepciune, să nu prețuiască viața aceasta mai mult decât Împărăția Cerurilor.

Cum ar fi oare țara noastră dacă i-am avea ca modele pe acești români și Sfinți – dar nu numai modele, ci și ajutor? O mână de oameni inimoși din Constanța au înțeles acest lucru, punând bun început în anul 2003 lucrării Asociației Sfinții Martiri

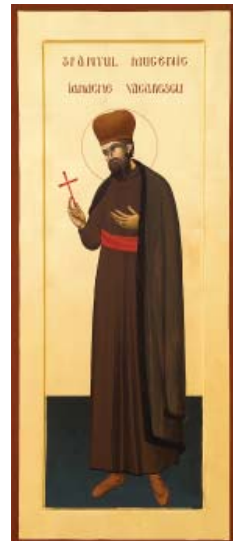
Brâncoveni. Cele înfăptuite în ultimii ani în Constanța de acești oameni mărturisesc cu prisosință îndrăzneala pe care Sfinții Brâncoveni o au la Dumnezeu și lucrurile minunate care se pot face chiar și în zilele noastre, cu puține mijloace, dar cu multă credință și dăruire.

Pentru a vă putea da o imagine asupra activității acestei asociații, am realizat un scurt interviu cu președintele ei, domnul Marcel Bouroș.

P.O.: Care sunt lucrările de care și-a legat numele Asociația Sfinții Brâncoveni în ultimii ani?

M.B.: Școala și grădinița, sunt, cred, cele mai importante realizări ale noastre, căci prin acestea ajutăm la formarea unor caractere, la creșterea în Hristos a copiilor – lucru important, credem noi, în spațiul confuz și nociv al societății actuale.

Sfinții Martiri Brâncoveni - Constantin, Ștefan, Radu și Matei, împreună cu sfetnicul Iacov și Sfânta Maria Brâncoveanu

Pe urmă, aş aminti activitatea Pro-Vita. Am organizat conferințe în școli și am distribuit pliante, broșuri și cărți, precum și materiale audio-video. De asemenea, ne străduim să realizăm măcar în parte, aici în Constanța, lucrarea părintelui Tănase de la Valea Plopului. Încercăm să oferim un sprijin tinerelor care sunt împinse conjunctural să-și omoare copilul în pântece. Trăiești un sentiment extraordinar atunci când reușești să salvezi viața unui om – de fapt, a doi oameni, a mamei și a copilului!

În ultima lună am organizat concursul național „Cu ce preț?” (www.scoalabrancoveneasca.ro), cu nădejdea că vom reuși să conștientizăm marele păcat pe care-l făptuiește neamul nostru: 1.000.000 de avorturi pe an, adică 2.800 de avorturi pe zi. Gândiți-vă că strigătul mut al acestor copii ajunge la Dumnezeu! Oare ce viitor ne pregătim noi prin acest adevărat genocid?...

P.O.: Din ce am auzit, deja ați deschis un centru Curtea Brâncovenească în Constanța.

M.B.: Este adevărat, ne-am gândit că un spațiu de întâlnire a creștinilor – o bibliotecă, dar și o librărie sunt esențiale pentru orice misiune creștină. Avem și câteva spații de cazare pentru cei ce vin aici în Constanța din alte zone ale țării.

De asemenea, sub îndrumarea d-lui Dr. Pavel Chirilă, dorim să oferim constanțenilor alternativa unei alimentații sănătoase, încât am deschis un magazin și restaurant cu produse naturiste.

Pentru a înțelege necesitatea acestui proiect, trebuie să privim statisticile

medicale referitoare la starea de sănătate a românului. Vom constata că principala cauză a dezastrului este hrana superchimizată, modificată genetic, sterilă, frumos colorată și impecabil ambalată. Oare românii noștri care-și lasă copiii singuri acasă și pleacă la cules roșii în țări străine nu mai pot lucra pământul nostru sau noi, în loc să cumpărăm de la ei, dăm buzna în transnaționale? Cine ne împiedică să înființăm restaurante și magazine naturiste, și să cumpărăm produse românești de la români?

Confuzia și agresiunea antihristică a zilelor noastre îmi amintește un proverb străvechi: „Decât să blestemi întunericul, mai bine aprinde o luminiță!” Această lumină este modelul Brâncovenească. Să aprindem astfel de luminițe, și țara aceasta va fi plăcută lui Hristos!

P.O.: Cine v-a susținut cel mai mult în lucrarea dumneavoastră de până acum?

M.B.: Trebuie să mulțumim Înalț Preasfințitului Teodosie al Tomisului, pentru că binecuvântarea arhierescă înseamnă foarte mult în orice lucrare bisericească; pe urmă, sprijin am avut în rugăciunile părinților Petroniu Tănase, Arsenie Papacioc, Iustin Pârveu și Adrian Făgețeanu, ale căror cuvinte sunt făclii luminoase pentru întreaga suflare creștină românească.

În final, aş vrea să vă aduc o mărturisire de suflet: dacă am realizat ceva bun sau va rămâne ceva după noi, va fi fost numai și numai pentru rugăciunile Sfinților Mucenici Brâncoveni și a Sfintei Maria Brâncoveanu. E greu de spus în cuvinte cât îi simțim de aproape!

Ultimele noutăți de pe frontul gripei porcine: Organizația Mondială a Sănătății recomandă vaccinarea populației României din noiembrie

După ce Organizația Mondială a Sănătății (OMS) a acordat gripei porcine (A H1N1) statutul de pandemie mondială, fiind considerată pandemia cu gradul de răspândire cel mai ridicat de până acum, descoperirea câtorva noi cazuri a condus, se pare, la o isterie generalizată mediatic la nivel mondial, în ciuda faptului că specialiștii spun că, de fapt, cel puțin în stadiul actual gripa nu este mai periculoasă decât cele pe care le cunoaștem deja. De aceea măsurile preventive care trebuie luate sunt doar cele ale unei igiene puțin mai severe.

Cu toate acestea, OMS „previzionează” că gripa porcină ar putea afecta circa două miliarde de persoane. În consecință, cele mai mari state din lume au început o adevărată cursă de aprovizionare cu vaccinuri împotriva actualei forme pe care o are virusul gripei porcine. Zeci de milioane de vaccinuri urmează a fi produse de principalele state occidentale; Statele Unite întrevăd chiar posibilitatea scoaterii armatei pe stradă în cazul în care gripa se va răspândi și își va produce victimele; În

Australia vaccinul antigripal este testat pe 240 de voluntari. În cazul în care acesta își va dovedi efectele, va fi comercializat pe scară largă. (Cf. *Jurnalul Național* din 28 iulie 2009 și *Ziua* din 31 iulie 2009)

Organizația Mondială a Sănătății afirmă, prin reprezentantul său în România, Victor Olsavszky că „Cercetătorii internaționali au ajuns într-o fază destul de înaintată, iar până în septembrie va fi disponibil un vaccin împotriva noii gripe și se va trece la producția în masă a dozelor de vaccin antigripal, ceea ce înseamnă că toamna târziu, poate la începutul iernii,

vom fi în plină campanie de vaccinare a românilor”. Se prevede astfel ca, la recomandarea OMS, din luna noiembrie populația României să fie vaccinată împotriva gripei porcine. (Cf. *Ziua* din 22 iulie 2009)

Se întreține în acest fel o tensiune propagată la nivel mondial prin mass-media,

din care numai companiile de medicamente și vaccinuri au de câștigat. Deja marile corporații din industria medicamentelor fac câștiguri colosale, din păcate nu numai pe banii contribuabililor, dar și pe sănătatea lor.

Astfel, acum câteva luni o știre mai puțin mediatizată ne anunța că una din companiile care vor produce vaccinuri împotriva gripei porcine, Baxter Healthcare cu sediul în SUA, este și cea care a reușit să producă în laborator un vaccin extrem de periculos – o combinație mortală între virusul aviar și un virus gripal care se transmite foarte ușor la oameni, ceea ce înseamnă că virusul aviar și-a găsit cel mai ușor mediu de propagare. Virusul H5N1 a fost trimis în 18 țări, reușind să se răspândească, deși reprezentanții OMS spun că problema este sub control, locurile în care virusul s-a răspândit fiind depistate. Reprezentanții Baxter Healthcare și-au cerut scuze, susținând că virusul gripei aviare a apărut în vaccin datorită unei erori. Oare dacă la acest nivel pot apărea erori, dacă pot fi numite astfel, ne întrebăm: cine va da seama dacă sute de milioane de oameni vor fi infectați sau îmbolnăviți grav în urma vaccinării în masă din cauza unei erori asemănătoare?

Baxter Healthcare a fost implicată, de asemenea, într-un mare scandal în anii '80 ai secolului trecut în SUA, când a participat la producerea și comercializarea, alături de compania germană Bayer AG – companie care a finanțat regimul nazist –, a unui medicament pentru cei care suferă

de hemofilie, medicament care era contaminat cu virusul HIV, virusul responsabil cu producerea SIDA.

La izbucnirea scandalului, medicamentele au fost retrase de pe piața SUA, dar au fost redirecționate spre Europa, Asia, America Latină și alte piețe în ciuda faptului că știau că sunt infectate cu HIV. Astfel, aceste companii – dar în special Bayer – au făcut profituri de zeci de milioane de dolari în condițiile în care investigațiile au arătat că zeci de mii de oameni suferind de hemofilie au murit în urma contaminării cu virusul HIV.

Pro-Vita și Alianța Familiilor din România salută noul Cod Civil, dar critică noul Cod Penal

Comunicat de presă

București, 17 iulie – Alianța Familiilor din România (A.F.R.) și Asociația Pro-Vita Filiala București (Pro-Vita) salută, într-un comunicat comun, încheierea procedurii de adoptare a noului Cod Civil prin promulgarea de către președintele României, vineri 17 iulie, a Legii privind Codul Civil.

Noul Cod Civil include articole fundamentale care protejează instituția familiei. Astfel, căsătoria este definită ca „uniunea liber consimțită între un bărbat și o femeie”, iar căsătoria între persoane de același sex este interzisă. De asemenea, Codul Civil interzice recunoașterea în România a căsătoriilor sau uniunilor homosexuale încheiate în alte țări de cetățeni străini sau cetățeni români. Totodată,

adoapția de copii de către cupluri de același sex este anume prohibită.

Codul include și importante prevederi care protejează viața și demnitatea umană. Printre altele, se cere consimțământul expres la transplantul de organe; sunt interzise experimentele pe subiecți umani, practicile eugenice, clonarea umană, crearea de embrioni în scopuri de cercetare sau alegerea sexului copilului prin reproducere asistată. De asemenea, legea consideră nule toate actele care conferă o valoare patrimonială corpului uman.

Codul Civil este legea care reglementează relațiile sociale și patrimoniale. Codul Civil și Codul Penal, împreună cu Codurile de Procedură Civilă și Penală sunt considerate cel mai important pachet de legi din sistemul juridic, după Constituție.

Pe de altă parte, Alianța Familiilor din România și Asociația Pro-Vita Filiala București critică vehement noul Cod Penal, promulgat împreună cu cel Civil, precum și Comisia parlamentară și cea ministerială care au lucrat la elaborarea acestuia. Problemele noului Cod Penal sunt, în opinia noastră, grave și impun o revizuire urgentă a acestuia.

Printre cele mai mari neajunsuri se numără: reducerea până la limita ridicolului a pedepselor pentru infracțiuni grave (omorul la cererea victimei, infanticidul, omorul din culpă, provocarea ilegală a avortului) sau disproporția nejustificată a pedepselor; nepedepsirea corespunzătoare a unor infracțiuni la adresa familiei (poligamia); reducerea protecției minorilor

în fața abuzurilor sexuale; neincriminarea în nici un fel a infracțiunilor privind manipularea genetică (alterarea genomului uman, utilizarea non-etică a ingineriei genetice, crearea ilegală de embrioni umani, clonarea).

Dictatura Carrefour-Auchan pe piața românească

Politicienii francezi au făcut intervenții pe căi politice la Bruxelles în sprijinul supermarketurilor cu capital francez (Carrefour, Auchan), pentru ca acestea să capete avantaje competiționale în România. Guvernul României a cedat presiunilor și, în urma unei scrisori primite de la Directoratul General pentru Competiție (D.G.C.) din cadrul Comisiei Europene, a renunțat să mai publice în Monitorul Oficial o ordonanță deja adoptată.

Ordonanța reglementa activitatea supermarketurilor și adopta „Codul bunelor practici”, convenit de supermarketuri împreună cu producătorii, furnizorii și sindicatele din industria agroalimentară. Textul va fi probabil modificat după dorința Carrefour, cel mai mare retailer din România, în timp ce guvernării se încurcă în minciuni, încercând să justifice slugărnicia față de Bruxelles. Lanțurile de magazine doresc o legislație care să le întărească poziția de forță pe piață, în dauna producătorilor și consumatorilor români.

**Grupaj de știri realizat
de Petru Molodeț**